

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **M. S., nar. X**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2021, č. j. JMK 17514/2021, sp. zn. S-JMK 14088/2021/OD/Os,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 23. 2. 2021 doručenou zdejšímu soudu následujícího dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2021, č. j. JMK 17514/2021, sp. zn. S-JMK 14088/2021/OD/Os (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kuřim (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 12. 2020, č. j. MK/23800/20/OD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů.

II. Obsah žaloby

2. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, resp. některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobce odkázal na rozhodovací praxi jiných správních orgánů (k žalobnímu návrhu připojil rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, Krajského úřadu Jihočeského kraje, Městského úřadu Černošice a Magistrátu města Kladna) a uvedl, že se žalovaný měl s ohledem na zásadu legitimního očekávání zabývat jednotlivými rozhodnutími v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení zápisu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále namítl, že jednotlivé podklady nebyly způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení, neboť s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nesplňují kritéria pro dostatečnou individualizaci skutku. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaném správním orgánem odpovídal přestupce. Dostatečným popisem přestupku není „*rychlost, RJ, rychlost v obci*“ či „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Konkrétně pak rozporoval jednotlivé nedostatky u kolonek č. 1-4, 5, 6, 7, 8 a 9-11 pokutového bloku ze dne 7. 5. 2017 a příkazových bloků ze dnů 22. 8. 2017, 31. 3. 2018, 7. 5. 2018 a 3. 5. 2019. Dle žalobce nejsou pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek bylo uložena pokuta v blokovém řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 25. 3. 2021, v němž navrhl zamítnutí žaloby. Správní orgány při svém rozhodování postupovaly v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o námitkách proti záznamům bodů. Žalobce uvádí téměř identické námitky, které uplatnil již v průběhu řízení o námitkách proti záznamům bodů, proto odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. K principu předvídatelnosti uvedl, že rozhodnutí dvou jiných krajských úřadů neprokazují správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání. Prvostupňový orgán se při svém rozhodování řídil judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.

5. Předně považuje zdejší soud za nutné předeslat, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobce námitky o *„nerespektování odvolacích důvodů“* a o tom, že žalovaný *„zcela ignoroval předložené důkazní prostředky a návrhy“* uplatňuje zcela nekonkrétně, může na ně soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením uplatněným v jiných částech žaloby se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
6. Soud nepřisvědčil obecnému konstatování žalobce o tom, že by žalovaný nerespektoval odvolací důvody. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*) a proč shledal předmětné pokutové bloky způsobilými podklady pro provedení záznamu bodů v registru řidičů.
7. Stejně tak považuje soud za nedůvodnou povšechně vznesenou žalobní námitku o tom, že žalovaný *„zcela ignoroval předložené důkazní prostředky a návrhy“*. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že obsah prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí plně odpovídá podkladům obsaženým ve správním spisu. Ostatně ani sám žalobce neupozorňuje na žádný konkrétní podklad či konkrétní navržený důkaz, který by byl správními orgány opomenut. Doplnění žalobcova odvolání ze dne 21. 1. 2021 neobsahuje, v rozporu s tvrzením žalobce, žádné přílohy ani žádné návrhy na provedení dokazování. Žalobce v doplnění odvolání toliko obecně hovořil o odvolacích řízeních vedených *„Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje“*, v souvislosti s tímto tvrzením však neuvedl žádnou konkrétní skutkovou skutečnost vztahující se k právě projednávané věci, ani nenavrhoval provedení žádného důkazu. Žalovanému tedy nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, kterými byl povinen se zabývat.
8. Odkazuje-li žalobce na rozhodovací činnost jiných správních orgánů, k tomu zdejší soud uvádí, že taková rozhodnutí nemohou sama o sobě vyvrátit obsah jednotlivých pokutových, resp. příkazových bloků, resp. jednání, kterých se žalobce dopustil. V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobce na kopie pokutových bloků týkajících se jiných přestupců v jiných řízeních. Ani v tomto případě žalobce neuvedl jednoznačnou

skutkovou spojitost s projednávaným případem. Závěry vyplývající z rozhodnutí jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí nelze bez znalosti správního spisu, resp. skutkového stavu v daných věcech, shledat jakkoli použitelnými v nyní souzené věci. Nadto rozhodnutí jiných správních orgánů (k žalobě připojená rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, Krajského úřadu Jihočeského kraje, Městského úřadu Černošice a Magistrátu města Kladna) nejsou pro žalovaného závazná.

9. V projednávané věci byly všechny přestupky žalobce projednávány v blokovém řízení (dle zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017) či v příkazním řízení na místě, jež je obdobou blokového řízení, obsaženou v nové právní úpravě přestupků (dle navazujícího zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017). Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 183/2016-38) potvrzené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je individuální správní akt, kterým se obviněný z přestupku uznává vinným a ukládá se mu povinnost zaplatit pokutu. Tímto aktem je pokutový blok, kterým se blokové řízení zároveň začíná i končí. Okamžikem podepsání pokutového bloku pachatelem přestupku nabývá toto rozhodnutí právní moci, blokové řízení tak splývá s rozhodnutím v něm vydaným. Dle uvedeného usnesení rozšířeného senátu (bod 32) *„povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně [...] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn [...]“. Naopak s ohledem na zásadu vigilanti bus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku“*. Uvedené závěry platí obdobně i pro příkazní řízení na místě, resp. pro příkazové bloky dle nové právní úpravy.
10. Podmínkami přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., resp. podle § 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., je jednak spolehlivé zjištění přestupku a jednak skutečnost, že osoba, která se přestupku dopustila, je ochotna pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se dle názoru správního orgánu přestupku dopustil, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba posuzovat otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se přestupku dopustila, byť je zahajuje správní orgán. Právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby správní orgán spáchání přestupku prokazoval a aby bylo prováděno důkladnější skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že taková osoba buď 1) považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo 2) přestupek nemá za prokázaný, nesouhlasí se zaplacením pokuty a využívá tak svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku.
11. V tomto případě však žalobce všem pokutovým, resp. příkazovým blokům připojil svůj podpis, čímž (v rámci své dispozice) rozhodl o projednávání přestupku v blokovém, resp. příkazním řízení na místě a nikoli v „běžném“ správním řízení. Svým podpisem tedy

žalobce souhlasil s projednáváním přestupku v blokovém, resp. příkazním řízení na místě a projevil ochotu zaplatit pokutu. Rozhodnutí připojit svůj podpis bylo čistě v dispozici žalobce. Zdejší soud je toho názoru, že přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned při dané kontrole uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64). Žalobce se však proti tvrzenému porušení zákonných pravidel při kontrole policií neohradil a projednání tvrzeného přestupku v „běžném“ správním řízení nepožadoval. Nerozporoval skutečnosti tvrzené policií, nenavrhoval provedení dalších důkazů. Z důvodů výše uvedených se tak argumentace žalobce v rámci této žalobní námitky jeví jako ryze účelové tvrzení.

12. K výše uvedenému soud poznamenává, že pachatel přestupku svým podpisem pokutového, resp. příkazového bloku stvrzuje informace na bloku uvedené dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., resp. § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. Jelikož se jedná o neformální a zjednodušené řízení, neobsahuje pokutový, resp. příkazový blok, snad kromě ustanovení zákona (které si lze snadno ověřit), žádné informace, které by zásadně ztěžovaly pachateli přestupku pochopení jeho obsahu a důsledků.
13. Soud předesílá, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, dále jen „zákon o silničním provozu“) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, z něhož plynou skutečnosti rozhodné pro provedení záznamu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k citovanému zákonu.
14. Zdejší soud dává žalobci za pravdu v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení na místě, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Ze správního spisu je zřejmé, že si prvostupňový orgán na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových, resp. příkazových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení (srov. str. 2 až 6 prvostupňového rozhodnutí) a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
15. Snaží-li se snad žalobce svou žalobní argumentací namítat, že správní orgány v posuzované věci postupovaly v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů, jelikož se nezabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů, zdejší soud uvádí, že takové žalobní tvrzení nemůže obstát, neboť obsah správního spisu vypovídá o opaku. Správní orgány obou stupňů se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů řádně zabývaly, avšak dospěly na rozdíl od žalobce shodně k závěru, že popisy přestupkových jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
16. K výše uvedenému zdejší soud podotýká, že správní orgány jsou povinny zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů, nikoli však již jejich správností, jak potvrdil rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44. Dle citovaného rozsudku správní orgán v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

17. Před vypořádáním dalších žalobních bodů musí soud konstatovat, že žalobce v rámci námitek proti jednotlivým pokutovým blokům nijak nereaguje na vypořádání odvolacích námitek v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, dle kterého *„uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, SP č. 136).“* Je vhodné připomenout, že citované rozhodnutí je součástí konstantních požadavků Nejvyššího správního soudu na vymezení rozsahu přezkumu, který je realizován v řízení před správními soudy (srov. z poslední doby např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, ev. ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28, a další).
18. Pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb.), resp. příkazový blok (§ 92 zákona č. 250/2016 Sb.) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že s ohledem na specifčnost blokového řízení nelze posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností (srov. např. rozsudek ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41). *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, [jedná-li se] o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20). Obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013-27 uvedl, že *„je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil“.* Uvedení přesného místa spáchání přestupku přitom není z pohledu způsobilosti pokutového bloku pro provedení záznamu bodů v registru řidičů zpravidla podstatné. Je nutno zopakovat, že při provádění záznamu (či soudním přezkumu rozhodnutí o námitkách) již není zkoumáno, zda se řidič daného přestupku skutečně dopustil, proto není ani rozhodné, zda se jej dopustil v místě,

kde se jej vůbec dopustit mohl (zda například vůbec šlo o pozemní komunikaci). Pokud řidič souhlasí s rozhodnutím věci v blokovém řízení, podpisem bloku souhlasí se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací, které jsou v něm obsaženy. Místo spáchání přestupku má pro záznam bodů význam pouze tehdy, závisí-li na něm počet zaznamenávaných bodů. Například v případě překročení rychlosti musí být z pokutového bloku zřejmé, zda ke spáchání přestupku došlo v obci či mimo obec (uvedení či neuvedení ulice či GPS souřadnic již ale nemá na záznam bodů v registru řidičů vliv). I v případě, že by některý údaj chyběl, ale z celku by vyplývaly ostatní důležité okolnosti, nevyvolalo by to jeho nezpůsobilost být podkladem. Ani to však není případ žalobce. Zdejší soud je toho názoru, že na předmětných pokutových, resp. příkazových blocích jsou všechny zákonem stanovené a předtištěné údaje přesvědčivým způsobem vyplněny a jsou tak způsobilým podkladem pro záznam bodů.

19. Soud konstatuje, že z pokutových bloků musí být v souladu s § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla v blokovém řízení pokuta uložena, a z příkazových bloků musí být v souladu s § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. patrné (mimo jiné) následující: jméno a příjmení obviněného; datum jeho narození; adresa místa trvalého pobytu; podpis obviněného; popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání nebo v případě záruky za splnění povinnosti popis skutkových zjištění; právní kvalifikace skutku včetně formy zavinění a ustanovení právního předpisu, na jehož základě je povinnost ukládána; datum a místo vydání příkazového bloku.
20. Žalobce ve své žalobě brojí proti způsobu označení popisu skutku a porušených zákonů v jednotlivých blocích. Namítá nejednoznačné uvedení osoby přestupce, doby spáchání přestupku, místa spáchání přestupku, popisu skutku, právní kvalifikace, formy zavinění, výše uložené sankce, data a místa vydání daného rozhodnutí, osoby oprávněné rozhodnutí vydat, podpisu účastníka.
21. Z pokutového bloku č. M0657439, série KM/2015, týkajícího se jednání žalobce ze dne 7. 5. 2017, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 3 zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Přestupkové jednání – doba, místo a popis“ je uvedeno „09²⁵ hod; 7. 5. 2017; Brno, Úvoz 15; AUDI X; překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, rychlost stanovená 50 km/h, rychlost naměřená 80 km/h, rychlost po odečtu 77 km/h“.
22. Z příkazového bloku č. B0376559, série AB/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 22. 8. 2017, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno „Dne 22. 8. 2017 v 19:14 hod. v obci Zastávka, ul. 1. Máje, č. p. 338, řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 / 67 / 64) - § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.; RZ X“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ uvedena „nedbalost“.
23. Z příkazového bloku č. C0830730, série AC/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 31. 3. 2018, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek dle § „125c/1 k zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno „31. 3. 2018, 10:40 hod. ul. Brněnská, Náměšť n./Osl.; § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. – jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem; RZ: X“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ uvedena „nedbalost“.
24. Z příkazového bloku č. B0964418, série AB/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 7. 5. 2018, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je

uvedeno „7. 5. 2018 v 18:50 hod, 1/55 Lechovice / o. Znojmo, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., překročení rychlosti jízdy v obci 50 / 66 / 63; RZ X“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ uvedena „nedbalost“.

25. Z příkazového bloku č. B1150424, série AB/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 3. 5. 2019, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 3 zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno „X; 3/5 2019, 1521 h. ul. Ostravská, Brno; § 4c z. č. 361/2000 Sb. - RJ obec 80 / 111 / 107“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ uvedena „nedbalost“.
26. Na všech, tj. jak pokutovém, tak příkazových, blocích je žalobce jakožto přestupce, resp. obviněný jednoznačně identifikován, a to jménem, příjmením, datem narození, adresou místa pobytu, číslem řidičského průkazu nebo číslem občanského průkazu. Stejně tak je z každého bloku jednoznačně seznatelné místo a datum jeho vydání, stejně jako jméno, případně služební číslo oprávněné úřední osoby blok vydávající, její podpis a podpis žalobce. Z žádného z pokutových bloků tedy nemůže vyvstat pochybnost o tom, s kým bylo blokové, resp. příkazní řízení na místě vedeno a komu byla pokuta uložena. Stejně tak nemůže být pochyb o identifikaci oprávněné úřední osoby, neboť ta byla v každém z předmětných případů označena konkrétním služebním číslem. Stejně tak u všech příkazových bloků je jednoznačně uvedena forma zavinění, a to způsobem „nehodící se škrtněte“. Na provedeném označení formy zavinění neshledává zdejší soud na rozdíl od žalobce žádnou nepřezkoumatelnost.
27. Soud je přesvědčen, že správní orgány ve všech výše zmiňovaných případech použily zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně uvedení data a času spáchání přestupkového jednání a včetně odkazu na příslušné zákonné ustanovení. Ze skutkových vět je naprosto zjevné následující:
- žalobce jako řidič v jednom případě porušil povinnost stanovenou § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „ul. Brněnská, Náměstí n./Osl.“ považuje zdejší soud za zcela konkrétní. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tento blok proto podle názoru soudu obsahuje právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle zdejšího soudu způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).
 - ve dvou případech žalobce jako řidič porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Z uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla jako nejvyšší rychlost povolena 50 km/h, žalobci bylo naměřeno 67 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 64 km/h, resp. 66 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 63 km/h. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „v obci Zastávka, ul. 1. Máje, č. p. 338“ a „1/55 Lechovice / o. Znojmo“ považuje zdejší soud za zcela

konkrétní, není pochyb o tom, že ke spáchání obou přestupků došlo v obci. Z pokutových bloků je také patrné, že k překročení rychlosti došlo v té části obce, v níž je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je také zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. I tyto bloky proto podle názoru soudu obsahují právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedené pokutové bloky byly dle zdejšího soudu způsobilé k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

- ve dvou případech žalobce jako řidič porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Z uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla v prvním případě jako nejvyšší rychlost povolena 50 km/h, žalobci bylo naměřeno 80 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 77 km/h, resp. ve druhém byla jako nejvyšší rychlost povolena rychlost 80 km/h, žalobci bylo naměřeno 111 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 107 km/h. Za popsaná jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Označení místa spáchání přestupku „Úvoz 15“ a „ul. Ostravská, Brno“ považuje zdejší soud za zcela konkrétní, není pochyb o tom, že ke spáchání obou přestupků došlo v obci. Z pokutových bloků je také patrné, že k překročení rychlosti došlo v té části obce, v níž je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h, resp. 80 km/h. Ve spojení s uvedením data a přesného času bylo jednání popsáno natolik jednoznačně, že je také zcela vyloučena jeho záměna s jednáním jiným či opakovaný postih pro totéž jednání. Jednání uvedené ve skutkové větě koresponduje s právní kvalifikací přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Pokud v případě prvního z těchto přestupků (jednání spáchané na ul. Úvoz v Brně) absentovalo na pokutovém bloku ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, zdejší soud k tomu uvádí, že ze samotných žalobních tvrzení vyplývá, že žalobce neměl pochyb o tom, že mu bylo kladeno za vinu porušení § 18 zákona o silničním provozu. S ohledem na další specifikaci skutku uvedenou na pokutovém bloku (slovní popis skutku, naměřené hodnoty, místo a čas spáchání přestupku včetně odkazu na zákonné ustanovení definující daný přestupek, a tím i porušenou právní povinnost, odpovídající ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) však není o konkrétním ustanovení § 18 pochyb. Ačkoliv tedy v pokutovém bloku není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, lze bez pochybností dovodit také tuto právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Obdobný závěr platí také pro druhý z těchto přestupků (jednání spáchané na ul. Ostravská v Brně), na jehož příslušném pokutovém bloku bylo uvedeno porušení povinnosti dle § 4c zákona o silničním provozu, nicméně ze specifikace skutku na pokutovém bloku (slovní popis skutku, naměřené hodnoty, místo a čas spáchání přestupku včetně odkazu na zákonné ustanovení definující daný přestupek, a tím i porušenou právní povinnost, odpovídající ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) však není o konkrétním ustanovení § 18 pochyb a uvedení § 4c je toliko chybou. Ostatně žalobce ve svém žalobním návrhu ani tuto nepřesnost nijak nerefletoval. I tyto bloky proto podle názoru soudu obsahují právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a

následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedené pokutové bloky byly dle zdejšího soudu způsobilé k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

28. Ke všem pokutovým blokům lze uzavřít, že výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat. Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Všechny bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Na rozdíl od žalobce má zdejší soud za to, že provedený zápis poskytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci protiprávního jednání. To, že jako členění právních ustanovení bylo použito lomítko nebo jen mezera na místo označení „odst.“, „písm.“, „bod“, jasně vypovídá o neformální povaze blokového, resp. příkazového řízení na místě, často vedeného v improvizovaných podmínkách. Nelze proto po úřední osobě požadovat, aby striktně dodržovala úplné či zkrácené citace právního předpisu, jak jsou běžně užívány v písemném styku. Použitý popis skutku ani jeho právní kvalifikace dle názoru zdejšího soudu nemohou v žalobci žádné pochybnosti o tom, jaký přestupek spáchal.
29. Stejně tak z žádného bloku nevystává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal. Za místa spáchání přestupků jsou uvedeny pozemní komunikace, nikoli soukromé pozemky. Z toho důvodu je dána působnost Policie České republiky (§ 79a, § 124 zákona o silničním provozu).
30. Nutno podotknout, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdil, že by se toho kterého jednání nedopustil. Brojil vždy obecnými námitkami toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí, často převzatými z obdobných žalob adresovaných soudu, aniž by námitky zasadil do konkrétních skutkových okolností svého případu, popřípadě argumentoval nedostatečností takových popisů skutků, které nebyly obsaženy v předmětném pokutovém a příkazových blocích - viz v odvolání a žalobě napadané označení „rychlost“ pro překročení povolené rychlosti v obci, či označení „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“ pro nepřipoutání se bezpečnostními pásy.
31. V rámci žalobního návrhu žalobce odkazoval též na pokutové bloky č. G1498901 a F0832677, s ohledem na výše uvedené však není zřejmá žádná spojitost s právě projednávanou věcí.
32. Ostatní argumentace žalobce týkající se důvodů, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém, resp. příkazním řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, je veskrze obecná, použitelná pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Takováto tvrzení obecného charakteru bez upřesnění, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí, jsou tvrzeními z povahy věci nedůvodnými.
33. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče žalobce a žalobní námitku, kterou žalobce zpochybnil způsobilost podkladů pro záznam bodů, resp. o tom, že způsobilost podkladů nebyla správními orgány posouzena, shledal nedůvodnou.

34. K žalobě připojené listiny, které nejsou součástí správního spisu, krajský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť by nemohly přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Pro posouzení věci byl rozhodný obsah správního spisu, zejména pak obsah jednotlivých pokutových, resp. příkazních bloků. Nadto žalobce ve svém návrhu explicitně ani tyto listiny jako důkaz neuváděl.

V. Shrnutí a náklady řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu